

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 48241-10-20 XXX נ' XXX

בפני כבוד השופטת ורד ריקנטי-רוסער

המבקש ע.ש.

נגד

המשיב מ.ש.

פסק דין

1. עניינו של פסק דין זה הכרעה בהליך לפי פקודת בזיון בית משפט במסגרתו התבקש בית המשפט להטיל על המשיב קנס במטרה לאכוף את פסק הדין שניתן בתמ"ש 32136-03-12 ביום 3.1.19.

א. רקע והשתלשלות ההליך

2. ביום 3.1.19 ניתן על ידי פסק דין בתמ"ש 32136-03-12 שעניינו תביעה שהגישו המבקש ו-2 נוספים כנגד המשיב למתן צו מניעה קבוע וצו עשה בעניין שימוש בחלק ממקרקעין הידועים כגוש XXX חלקה XX בתחומי המועצה המקומית XXX (להלן: "המקרקעין") (להלן: "פסק הדין").

3. במסגרת פסק הדין קיבלתי את התביעה בחלקה וניתנו על ידי צווים והוראות למשיב לפנות את תוואי הדרך הפנימית הקיימת במקרקעין במטרה להשיב את המצב לקדמותו ולמנוע הפרעה למעבר ושימוש בתוואי דרך זו. בנוסף חייבתי את המשיב לשלם לתובעים שם, הוצאות משפט בסך של 15,000 ₪.

4. ביום 27.2.19 הוגש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בנצרת, וביום 25.9.19 ניתן פסק דין במסגרתו הורה בית המשפט המחוזי על דחיית הערעור תוך שקבע כי הממצאים תומכים במסקנות המשפטיות שבפסק הדין ואין לגלות במסקנות אלו כל טעות בחוק, לרבות לעניין קביעת בית המשפט זה לפיה אין מניעה להכריע בתביעה כפי שנוסחה, הגם שטרם בוצע פירוק שיתוף במקרקעין (ר' עמ"ש 68440-02-19 XXX נ' XXX).

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 48241-10-20 XXX נ' XXX

5. מטענות המשיב עולה שבהמשך הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר נדחתה אף היא ביום 30.12.19 (ר' כתב התשובה, סעיף 7).

ב. טענות הצדדים בתמצית

6. בהליך שלפני טען המבקש שעל אף שחלף המועד לביצוע הוראות פסק הדין, הוראות פסק הדין טרם קוימו. בנסיבות התבקש בית המשפט להטיל על המשיב קנס כספי יומי במטרה לאכוף את פסק הדין.

7. המשיב טען מנגד שבעקבות דחיית בקשת רשות הערעור על ידי כבוד בית המשפט העליון כאמור ביום 30.12.19, החל המשיב לפעול "**...בכדי למצוא בהסכמה פתרון ו/או חלופה תכנונית אחרת ראויה בשטח...**" (ר' כתב ההגנה, סעיף 8). לדבריו, שימוש במעבר הדרך הפנימית הינו מסוכן ומנוגד להוראות חוק המקרקעין וחוק התכנון והבניה. עוד לטענתו, הכשרת דרך המעבר, בטרם הסדרת זכויות הצדדים בחלקה ופירוק השיתוף במקרקעין תגביל חלוקה עתידית במקרקעין ותוסיף נזקים מיותרים לכל הצדדים. המשיב הוסיף וטען שמצב החירום במדינה מנע ממנו לקיים את הוראות פסק הדין או "**...להגיע להסכמות כלשהן בעניין חלופה תכנונית אחרת...**" (ר' שם, סעיף 13).

8. המשיב הוסיף וטען בכתב הגנתו שהצורך בנקיטת הליך פירוק שיתוף במקרקעין מקבל משנה תוקף לאור העובדה שבנו "**רכש לאחרונה**" מגרש בשטח של 400 מ"ר במקרקעין, צמוד לביתו של המשיב (להלן: "**המגרש**"), המשיב הפנה להסכם מכר אולם זה לא צורף לכתב ההגנה. כן לא צורפו נסח רישום מקרקעין והצעת חלוקה, על אף טענות המשיב בעניין זה. לטענתו, הוא ובנו "**מאמינים וסבורים**" שעל פי הצעת חלוקה שתהיה בהליך הפירוק, "**סביר מאוד כלשונו**, שהמגרש יהיה צמוד לדירת המשיב ובחלקה של המשיב, ובכך, לטענתו, תוואי הדרך הפנימית שבמחלוקת "**יהיה חלק מאותו מגרש**" (ר' שם, סעיפים 14-15). בשולי הדברים עתר המשיב לדחיית הבקשה וכן עתר למתן אורכה לנקיטת הליכי פירוק שיתוף.

9. ביום 15.2.21 התקיים דיון בהליך במעמד הצדדים ובאי כוחם. הצדדים חזרו על עיקרי טענותיהם, כאשר המבקש עמד על בקשתו לאכוף את פסק הדין. מנגד, לטענת המשיב,

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 48241-10-20 XXX נ' XXX

בין היתר "דרך המלך היא הגשת תביעה לפירוק שיתוף" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 15.2.21, עמ' 1, שורות 22-23).

במהלך הדיון הגיש המשיב באישור בית המשפט מסמכים שונים, ובהם: תצהיר, הסכם מכר ונסח רישום מקרקעין, אשר בטעות לא צורפו לכתב טענותיו (ר' מוצגים נ/ 1 עד 4).

ג. דיון והכרעה

10. לאחר שבחנתי טענות הצדדים אני מוצאת לקבל את התביעה ומורה כדלקמן.
11. הלכה ידועה היא ש"הליך הביזיון נחשב הליך אכיפה קיצוני מאחר שהסנקציה בעקבותיו - קנס או מאסר - עשויה להיות קשה ופוגעת, ולכן מקובל לראות בו הליך שיורי, לאחר שההליכים האחרים האפשריים נבחנו או מוצו...".
(ר' רע"א 3888-04 מלכיאל שרבט נ' שלום שרבט, פ"ד נט(4) 49, עמ' 58, מיום 14.12.04, פורסם בנבו).
12. עוד נקבע בפסיקה כי "מאפיין נוסף של ההליך על-פי סעיף 6 הינו שההליך צופה פני עתיד. תכלית הקנס או המאסר היא לכופ אדם לציות בעתיד לצו שניתן על-ידי בית המשפט בעבר. אכן, סעיף 6(1) לפקודה אינו קובע עונש על הפרת הצו השיפוטי, והטלת הקנס או המאסר לפיו מטרתה היחידה הינה לכופ אדם לציות בעתיד לכל צו שניתן. זאת ועוד, אין להידרש למנגנון האכיפה אם דבר ההפרה הושלם ואינו ניתן לתיקון. המטרה היא להביא לקיום הצו השיפוטי, וזו תוגשם רק אם יש בידי המבזה הכוח לתקן את ההפרה או לחזור בו ממנה" (ר' שם, עמ' 60).
13. אפנה גם לבש"פ 4445-01 אריאלה גל נ' אהרון קצובשווילי, נו(1) 210, עמ' 217 (פורסם בנבו) בו נקבע כי "פקודת בזיון בית המשפט עוסקת בנושאים שונים. בהקשר העומד לדיון מדובר בהליכים לפי סעיף 6 לפקודה המכוונים גם "ביזיון אזרחי". תכליתם של הליכים אלה היא ליצור מערכת תמריצים, אשר מטרתה היא להביא לאכיפתו של פסק-הדין. ככלל (למעט חריג מפורש אחד בסעיף 82 לחוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז-1967, היוצר מסלולים מקבילים לעניין צו לסילוק יד), הליכי הביזיון אינם מיועדים לביצועם של פסקי-דין הניתנים לביצוע על-פי חוק ההוצאה לפועל".

תמ"ש 48241-10-20 XXX נ' XXX

14. ומן הכלל אל הפרט.
15. ראשית אציין שאין מחלוקת בין הצדדים שפסק הדין לא קוים חרף הזמן הרב שחלף מאז ניתן, לפני למעלה משנתיים.
16. אין בידי לקבל טענות המשיב כביכול סבר בתום לב שכל זמן שהיו תלויים ועומדים הליכים משפטיים בין הצדדים, לא היה עליו לקיים את פסק הדין. המשיב לא הראה ולא הוכיח שניתן עיכוב לביצועו של פסק הדין, על ידי איזה מבין הערכאות. יתר על כן, אף אם לשיטת המשיב הוא סבר שבתקופה ממועד מתן פסק הדין ביום 3.1.19 ועד למתן החלטת בית המשפט העליון בבקשת רשות הערעור ביום 30.12.19, לא היה עליו לבצע את הוראות פסק הדין, עדיין יוצא שלמשיב היתה שהות של למעלה משנה לבצע את פסק הדין, דבר שאין מחלוקת שלא נעשה.
- בהקשר לכך יוער שלטענת המבקש גם ההוצאות שנפסקו בפסק הדין טרם נפרעו על אף שמתנהל תיק הוצאה לפועל כנגד המשיב בעניין זה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 15.2.21, עמ' 3, סעיף 9-7).
17. אני מוצאת לדחות טענות המשיב הנוגעות למצב החירום במדינה, כנימוק לאי ביצוע פסק הדין. לרשות המשיב עמד זמן רב ואינספור הזדמנויות ואפשרויות לבצע את פסק הדין, עוד בתקופה שהמשק היה פתוח לחלוטין ואף לאחר מכן. לראיה גם שלטענת המשיב עצמו הוא פנה למספר קבלנים לשם קבלת הצעות מחיר לביצוע פסק הדין, אולם פסק הדין לא בוצע בשל העלויות הכרוכות (ר' הפרוטוקול מיום 15.2.21, עמ' 2, שורה 1). לא למיותר לציין שגם הטענות לעניין בירורים ובדיקות שביצע המשיב לטובת ביצועו של פסק הדין, נטענו באופן כללי, לא פורט למי פנה המשיב ומתי, ולא צורפו הצעות מחיר כלשהן.
18. עוד אני מוצאת לדחות טענות המשיב בכל הנוגע לפירוק השיתוף במקרקעין. תחילה אציין שכבר בפסק הדין נתתי דעתי על כך שטרם בוצע פירוק שיתוף במקרקעין בקובעי שאין בכך כדי למנוע את מתן הסעד המבוקש וקביעה זו אושרה בשתי ערכאות. וכך קבעתי בפסק הדין בהקשר זה "למרות שפירוק השיתוף במקרקעין טרם בוצע וגם לא כל בעלי הזכויות במקרקעין הינם צד להליך, אין הדבר מונע דיון והכרעה בהליך, במישור היחסיים הפנים משפחתי ובין בעלי הדין עצמם, אשר אינם חולקים על כך שחלק מהמקרקעין יוחד לטובת המנוח והוא משמש בפועל את הצדדים מזה שנים רבות" (ר' פסק הדין, סעיף 18) (ר' והשווה לעמ"ש 68440-02-19 XXX נ' XXX).

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 48241-10-20 XXX נ' XXX

19. אני דוחה גם את הטענה שיש בהליך פירוק שיתוף כדי להביא לתוצאה ולפיה אין לקיים פסק דין זה. הזכויות במקרקעין הינן במושע, כל עוד לא פורק השיתוף.

פועל יוצא מכך שדווקא ביצועו של פסק הדין ימנע מהמשיב להמשיך ולעשות שימוש ייחודי בחלק מהמקרקעין, המונע שימוש מאחרים - ודווקא ביצועו של פסק הדין יאפשר השבת השימוש הרגיל שנעשה במקרקעין עובר לפעולותיו החד צדדיות של המשיב, וזאת כל עוד לא פורק השיתוף. לא מצאתי כל בסיס לטענה כי בנסיבות אלה ביצועו של פסק הדין יגביל בכל צורה או אופן אפשרויות פירוק השיתוף במקרקעין בעתיד, ככל וינקט הליך כזה.

20. אפנה בהקשר זה לקביעתי בפסק הדין כי "הוכח לפני שעובר להגשת התביעה היתה קיימת דרך פנימית בין בתיהם של XXX ו-XXXX כמסומן במפה מוצג בית משפט 1, וכן שXXX ביצע שינויים בתוואי הדרך הפנימית ע"י עבודות חפירה ובניית קורת בטון בעליה עמודי ברזל. שוכנעתי גם שהעבודות שביצע XXX יצרו הפרעה של ממש לתובעים וליכולתם לעשות שימוש במקרקעין ובדרכי הגישה לביתם, כפי שהיה נהוג ומוסכם. בכך עשה XXX שימוש שלא כדין במקרקעין באופן שפגע בזכויות החזקה והשימוש של התובעים וזיכה את התובעים בקבלת סעד של הסרת ההפרעה לשימושם והשבת השימושים שנעשו במקרקעין עובר להגשת התביעה לקדמותם, בהתאם להוראות סעיפים 16 ו- 17 לחוק המקרקעין" (ר' שם, סעיף 60).

21. הליך לפירוק שיתוף טרם ננקט, אין כל הסכמה לביצוע פעולה אחרת שתייתר הוראותיי בפסק הדין או חלופה לביצוע פסק הדין, שלא בדרך הליך ביזיון. הצעת חלוקה חד צדדית של המשיב, לפירוק שיתוף במקרקעין במסגרת הליך עתידי, אינה מהווה נימוק משפטי לדחיית הבקשה שלפני - והטענה כביכול החלק שנרכש על ידי בנו של המשיב "נופל" בדיוק בתוואי הדרך הפנימית נשוא פסק הדין, נעדרת עיגון משפטי ועובדתי, לאור מהות הזכויות במקרקעין, אשר הינן זכויות במושע.

22. באשר לטענות המשיב לעניין הסיכון שבתוואי הדרך הפנימית והיחס לדיני התכנון והבניה, גם טענות אלה התבררו על ידי בפסק הדין ונדחו זה מכבר, כך שאין כלל מקום להידרש אליהן עתה (ר' סעיף 21 לפסק הדין).

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 48241-10-20 XXX נ' XXX

23. בנסיבות המתוארות, שעה שפסק הדין לא קיים ולא בוצע מזה תקופה של למעלה משנתיים, ולפני הפרה בוטה של פסק הדין משך תקופה כה ממושכת, מצאתי ששימוש בכלי הביזיון במטרה לאכוף הוראות פסק הדין הינו ראוי וצודק, כך שיש להיעתר לבקשה.

לאור האמור, ובהתאם לסמכותי לפי סעיף 6(1) לפקודת בזיון בית משפט, אני מחייבת את המשיב בתשלום קנס כספי לטובת אוצר המדינה בסך 500 ₪ ליום, בעבור כל יום, בו לא יבוצעו סעיפים 66 ו- 68 לפסק הדין מיום 3.1.19, וזאת לתקופה החל ממועד המצאת פסק דין זה לידי המשיב.

הוראה זו לא תחול על ביצועו של החיוב הכספי שנקבע בסעיף 70 לפסק הדין מיום 3.1.19, אשר ביצעו נעשה בהוצאה לפועל.

24. אני מחייבת את המשיב בהוצאות ובשכ"ט עו"ד בגין הליך זה בסך 2,500 ₪ אשר ישולמו למבקש תוך 30 יום מהיום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

25. המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ולאחר מכן תסגור את התיק. בד בבד אני מורה למבקש להמציא פסק הדין למשיב ולהציג אישור מסירה לתיק.

ניתן היום, י"ב אדר תשפ"א, 24 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

ורד ריקנטי-רוסנהר, שופטת

פסק הדין הותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים ושמות.